

Pokojni brat ponoči k njemu je prišel
in z votlim glasom mu velel:
»Odpravi v Trento se in dokončaj, kar sem začel!«

In ker ni briga se za opomin in se smejál,
ko zjutraj o ukazu bratovem je pripovedoval,
prikazal se mu je pokojnik drugo noč
in govoril je, vanj grozeče zroč:
»Poslušaj me in v Trento se odpravi, ker če v tretje bi prišel,
ko mlinski kamen moko bi te zmlel!«

In vstal je grof in je opolnoči
odpeljal iz Podgore se in celo dolgo pot
je gledal modro lučko, ki pred njim je šla,
in tesno mu postalo je okrog srcá:
»To duša bratova je, ki trpi in hodi tod
in ji miru in ji pokoja ni,
dokler zgrajena ne bo cerkev stala,
da v njej se zanj bo maša brala!...«

Ko grof prišel je v Trento, cerkev mala
je rasla in čez leto je dogotovljena že stala
ko bel labud na griču,
in ko se prvič zvon oglašil je, zvonilo je — mrliču:
umrl Pustinar je nesrečni
in šel za ženo uživati mir je večni.

Potreben ga je bil: po smrti ženini je ko izgubljen hodil
in jokal je in je o sinu blodil,
kako ga je prodal hudiču
in da nikdar ne bo se izveličal,
a ko je umiral, pravijo, se je smehljal
in s sinovim imenom Bogu dušo dal. —

OB VODAH BABILONSKIH.

Anton Vodnik.

Ko pade žalostna noč na daljne goré,
nas grozno bolijo osamljene,
od daljnih pesmi izžgane
roké in oči,

in gledamo blede v večerne strani
 kot da vidiš tempelj, ki sam žari
 v zarji domači —
 mi pa sedimo sredi bridkega cvetja povodnih rož...
 o, črna je noč brez veselega petja...

Odkar so naše hčere žalostne
 kot te rože ob bregovih,
 kot ta voda tuja,
 dehtijo jim oči grenké...,
 da grizejo mladeniči si ustnice z zobmi,
 da ne bi duše jim raztrgal jôk
 v veter in daljo dvignjenih rôk,
 ki vpijejo v boleš' noči...

In če vpraša kdo nas, ne znamo govoriti,
 le kot rogovi mogli bi v noč tuliti — —

*

In če priskačejo hčerke domače
 ob naše samotne vodé,
 da natrgajo rož si za temne lasé,
 sočutno jih vprašamo:

Joj, kaj vam bodo te rože grenké
 za vaše prelepe lasé?

Razširijo oči se jim, ročice zapojó:
 kakó, kako dehté sladkó!

Naše hčere žalostne
 z lasmi zakrijejo oči si
 in mislijo blede na daljno nebó:
 kakó, kakó sladkó...